

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

27 februarie 2020*

„Trimitere preliminară – Directiva 2001/23/CE – Articolul 1 alineatul (1) – Transfer al unei întreprinderi – Menținerea drepturilor lucrătorilor – Exploatare a unor linii de autobuz – Preluare a personalului – Nepreluarea unor mijloace de exploatare – Motive”

În cauza C-298/18,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Arbeitsgericht Cottbus – Kammern Senftenberg (Tribunalul pentru Litigii de Muncă din Cottbus – instanța din Senftenberg, Germania), prin decizia din 17 aprilie 2018, primită de Curte la 2 mai 2018, în procedura

Reiner Grafe,

Jürgen Pohle

împotriva

Südbrandenburger Nahverkehrs GmbH,

OSL Bus GmbH,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul M. Vilaras, președinte de cameră, domnii S. Rodin și D. Šváby, doamna K. Jürimäe și domnul N. Piçarra (raportor), judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: doamna M. Ferreira, administratoare principală,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 21 martie 2019,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Südbrandenburger Nahverkehrs GmbH, de A.-K. Pfeifer, de M. Sandmaier și de O. Grimm, Rechtsanwälte;
- pentru OSL Bus GmbH, de A. Braun și de D. Ledwon, Rechtsanwälte;
- pentru Comisia Europeană, de M. Kellerbauer și de C. Hödlmayr, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: germana.

după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 11 iulie 2019,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 1 alineatul (1) din Directiva 77/187/CEE a Consiliului din 14 februarie 1977 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO 1977, L 61, p. 26).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnii Reiner Grafe și Jürgen Pohle, pe de o parte, și Südbrandenburger Nahverkehrs GmbH (denumită în continuare „SBN”) și OSL Bus GmbH (denumită în continuare „OSL”), pe de altă parte, în legătură cu legalitatea concedierii lor de către SBN.

Cadrul juridic

- 3 Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO 2001, L 82, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 20), intrată în vigoare la 11 aprilie 2001, a codificat, astfel cum se precizează în considerentul (1) al acesteia, Directiva 77/187.
- 4 În considerentul (3) al Directivei 2001/23 se arată că „[s]unt necesare dispoziții pentru protecția lucrătorilor în cazul schimbării angajatorului, în special pentru a asigura că drepturile acestora sunt menținute”.
- 5 În conformitate cu considerentul (8) al acestei directive, „[d]in considerente de securitate și transparență juridică, a fost necesară clarificarea noțiunii de transfer, în temeiul jurisprudenței Curții de Justiție”, și „[a]ceastă clarificare nu a modificat domeniul de aplicare al Directivei [77/187], astfel cum a fost interpretată de Curtea de Justiție”.
- 6 Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2001/23 prevede:
„(a) Prezenta directivă se aplică în cazul oricărui transfer al unei întreprinderi, unități sau al unei părți de întreprindere sau de unitate către un alt angajator, ca rezultat al unei cesiuni convenționale sau al unei fuziuni.
(b) Sub rezerva literei (a) și a următoarelor dispoziții ale prezentului articol, se consideră transfer în sensul prezentei directive cel al unei unități care își menține identitatea, înțelesă ca ansamblu organizat de mijloace, care are obiectivul de a desfășura o activitate economică, indiferent dacă acea activitate este centrală sau auxiliară.
[...]
- 7 Articolul 2 alineatul (1) din această directivă prevede:
„În sensul prezentei directive:
(a) «cedent» reprezintă orice persoană fizică sau juridică care, printr-un transfer în sensul articolului 1 alineatul (1), își pierde calitatea de angajator în ceea ce privește întreprinderea, unitatea sau partea de întreprindere sau de unitate;

(b) «cesionarul» reprezintă orice persoană fizică sau juridică care, printr-un transfer în sensul articolului 1 alineatul (1), dobândește calitatea de angajator în ceea ce privește întreprinderea, unitatea sau partea de întreprindere sau de unitate;

[...]

(d) «lucrător» reprezintă orice persoană care, în statul membru respectiv, este protejată ca lucrător în cadrul legislației naționale privind ocuparea forței de muncă.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 8 SBN opera, în numele Landkreis Oberspreewald-Lausitz (districtul Oberspreewald-Lausitz, Germania), transportul public de călători cu autobuzul începând cu 1 august 2008, când acest district a efectuat, în luna septembrie a anului 2016, o nouă atribuire a serviciilor de transport în cauză.
- 9 SBN a preferat să nu depună o ofertă, considerând că nu putea să depună o ofertă viabilă din punct de vedere economic. Aceasta și-a încetat activitatea și și-a informat salariații cu privire la concedierea lor. La 19 ianuarie 2017, societatea respectivă a încheiat un acord de reorganizare și de plan social cu comitetul său de întreprindere, acest acord prevăzând plata unor indemnizații de concediere în lipsa unei oferte de preluare de către noul ofertant câștigător sau a unor pierderi salariale în cazul reangajării de către acesta din urmă.
- 10 Societății Kraftverkehrsgesellschaft Dreiländereck mbH i s-a atribuit contractul de servicii de transport public cu autobuzul în discuție în litigiul principal începând cu 1 august 2017. Pentru furnizarea acestor servicii, societatea menționată a înființat o filială, OSL, pe care o deține în totalitate. Aceasta din urmă a angajat cea mai mare parte a șoferilor și a personalului cu funcții de conducere al SBN.
- 11 În luna aprilie a anului 2017, Kraftverkehrsgesellschaft Dreiländereck a informat SBN că nu intenționa nici să cumpere, nici să închirieze autobuzele, depozitele și celelalte instalații de exploatare ale acesteia din urmă și nici să recurgă la serviciile sale de reparații.
- 12 Domnul Grafe a fost angajat cu normă întreagă la SBN și la predecesora în drepturi a acesteia, ca șofer de autobuz și șef de echipă, din luna iulie a anului 1978. Prin scrisoarea din 27 ianuarie 2017, SBN l-a concediat cu efect de la 31 august 2017. De la 1 septembrie 2017, el este angajat de OSL pe postul de șofer. Aceasta din urmă, nerecunoscând perioadele anterioare de muncă ale persoanei în cauză, a încadrat-o în primul grad prevăzut de convenția colectivă aplicabilă.
- 13 În acest context, domnul Grafe contestă concedierea sa de către SBN și susține că OSL este obligată să țină seama de vechimea sa în cadrul SBN, în vederea încadrării sale profesionale. Acest reclamant din litigiul principal și angajatorul său precedent consideră că contractul de muncă al persoanei interesate a fost transferat către OSL în cadrul unui transfer al unei întreprinderi, în sensul Directivei 2001/23.
- 14 Domnul Pohle a fost de asemenea angajat cu normă întreagă la SBN ca șofer de autobuz și șef de echipă, din luna noiembrie a anului 1979. Societatea respectivă i-a notificat, prin scrisoarea din 27 ianuarie 2017, încetarea contractului de muncă începând cu 31 august 2017. El nu a fost angajat de noul ofertant câștigător. În acest context, domnul Pohle contestă concedierea sa și solicită, cu titlu subsidiar, plata unei compensații de 68 034,56 euro pe baza planului social pus în aplicare de SBN. Aceasta din urmă, prin cerere reconvențională, arată că contractul de muncă al domnului Pohle a fost transferat în cadrul transferului unei întreprinderi către OSL și că, în consecință, ea nu este obligată la plata unei compensații.

- 15 OSL se întemeiază pe Hotărârea din 25 ianuarie 2001, *Liikenne* (C-172/99, EU:C:2001:59), pentru a susține că, întrucât mijloacele de producție materiale, printre care autobuzele, nu au fost, în speță, preluate, nu poate exista un transfer al unei întreprinderi în sensul articolului 1 alineatul (1) din Directiva 2001/23.
- 16 SBN susține că preluarea autobuzelor de către noul titular al contractului de achiziții publice în discuție era exclusă, ținând seama de normele tehnice și de mediu în vigoare. Astfel, prevederile referitoare la cererile de ofertă ar impune ca acestea să nu depășească o vârstă maximă de 15 ani. De asemenea, ele ar trebui să respecte cel puțin norma de mediu „Euro 6”. Or, la data atribuirii contractului de achiziții publice menționat, care ar fi fost încheiat pentru o perioadă de 10 ani, vârsta medie a autobuzelor SBN era, potrivit acesteia din urmă, de 13 ani. În plus, autobuzele ar respecta numai normele „Euro 3” sau „Euro 4”. Pe de altă parte, ele nu ar îndeplini cerințele de accesibilitate pentru persoanele cu handicap. SBN adaugă că recurgerea la serviciile depourilor de autobuze nu mai este necesară, în măsura în care întreținerea sau repararea acestora din urmă ar putea fi încredințată unor ateliere specializate.
- 17 Potrivit SBN, din cererea de ofertă în cauză rezultă că șoferii de autobuz trebuie să dețină o autorizație valabilă, să dispună de cunoștințe referitoare la cadrul legal și la reglementarea profesională în vigoare, să fie în măsură să furnizeze pasagerilor informații, să aibă o bună cunoaștere a rețelei și a drumurilor, a itinerariilor și a orarelor în zona deservită, a liniilor de autobuz regionale, a legăturilor, precum și a liniilor feroviare și a condițiilor tarifare. SBN adaugă că acești șoferi constituie o „resursă rară” în zonele rurale. Know-how-ul acestora și cunoașterea rețelei ar fi făcut șoferii de autobuze ai SBN operaționali încă de la 1 august 2017, continuitatea serviciului de transport public fiind astfel asigurată în district. SBN deduce din aceasta că șoferii sunt cei care caracterizează entitatea economică.
- 18 În acest context, instanța de trimitere, care consideră exactă descrierea cadrului normativ și factual prezentată de SBN, ridică problema dacă soluția rezultată din Hotărârea din 25 ianuarie 2001, *Liikenne* (C-172/99, EU:C:2001:59), este aplicabilă în prezentul litigiu principal.
- 19 În aceste condiții, *Arbeitsgericht Cottbus – Kammern Senftenberg* (Tribunalul pentru Litigii de Muncă din Cottbus – instanța din Senftenberg, Germania) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Transmiterea operațiunilor unei linii de autobuz de la o companie de transport cu autobuzul la alta ca urmare a unei proceduri de atribuire a contractelor de achiziții publice conform Directivei 92/50/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 privind atribuirea contractelor de achiziții publice de servicii [(JO 1992, L 209, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 50)] este un transfer de întreprindere în sensul articolului 1 alineatul (1) din [Directiva 77/187], chiar dacă între cele două companii menționate nu au fost transferate mijloace operaționale semnificative, respectiv autobuze?

2) În cazul atribuirii pe durată determinată a serviciilor ca urmare a unei decizii economice rezonabile, ipoteza conform căreia autobuzele, dată fiind vechimea acestora și exigențele tehnice ridicate (valorile emisiilor, vehicule cu podea joasă), nu mai sunt deosebit de relevante în valoarea întreprinderii justifică o derogare a [Curții] de la hotărârea pronunțată de aceasta la 25 ianuarie 2001, *Liikenne* (C-172/99, EU:C:2001:59), în sensul că, în aceste condiții, preluarea unei părți esențiale a personalului poate determina, la rândul său, aplicabilitatea Directivei [77/187]?”

Cu privire la întrebările preliminare

- 20 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, deși întrebarea privește interpretarea Directivei 77/187, textul aplicabil la data faptelor în discuție în litigiul principal este Directiva 2001/23, care vizează în special, astfel cum se arată în considerentul (8) al acesteia, să codifice Directiva 77/187, pentru a clarifica noțiunea de transfer al unei întreprinderi în lumina jurisprudenței Curții.

- 21 Prin intermediul celor două întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2001/23 trebuie interpretat în sensul că, în cadrul preluării de către o entitate economică a unei activități potrivit unei proceduri de atribuire a unui contract de achiziții publice, nepreluarea de către aceasta a mijloacelor de exploatare al căror proprietar era entitatea economică ce desfășura anterior activitatea menționată se opune calificării operațiunii respective drept transfer al unei întreprinderi.
- 22 Este necesar să se amintească faptul că, în conformitate cu articolul 1 alineatul (1) litera (b) din această directivă, se consideră transfer cel al unei unități care își menține identitatea, înțeleasă ca ansamblu organizat de mijloace, care are obiectivul de a desfășura o activitate economică, indiferent dacă acea activitate este centrală sau auxiliară. Noțiunea de entitate face trimitere astfel la un ansamblu organizat de persoane și de bunuri care permite exercitarea unei activități economice ce urmărește un obiectiv propriu.
- 23 Reiese din jurisprudența Curții că criteriul decisiv pentru a dovedi existența unui astfel de transfer constă în împrejurarea că unitatea economică în discuție își menține identitatea, ceea ce rezultă în special din continuarea efectivă a exploatării sau din reluarea acesteia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2015, Ferreira da Silva e Brito și alții, C-160/14, EU:C:2015:565, punctul 25 și jurisprudența citată).
- 24 Pentru a stabili dacă această condiție este îndeplinită, trebuie să se ia în considerare toate împrejurările de fapt ce caracterizează operațiunea în cauză, printre care figurează și tipul de întreprindere sau de unitate în cauză, dacă sunt transferate elemente corporale precum clădirile și bunurile mobile, valoarea elementelor necorporale la momentul transferului, dacă majoritatea personalului a fost sau nu preluat de noul angajator, dacă a fost sau nu transferată clientela, precum și gradul de similitudine între activitățile exercitate înainte și după transfer și durata unei eventuale suspendări a acestor activități. Aceste elemente nu constituie însă decât aspecte parțiale ale evaluării globale care se impune și de aceea nu pot fi apreciate izolat (Hotărârea din 9 septembrie 2015, Ferreira da Silva e Brito și alții, C-160/14, EU:C:2015:565, punctul 26, precum și jurisprudența citată).
- 25 Astfel, importanța respectivă care trebuie acordată diverselor criterii variază în mod necesar în funcție de activitatea desfășurată, chiar de metodele de producție sau de exploatare utilizate în întreprindere, în unitate sau în partea de unitate în cauză (Hotărârea din 9 septembrie 2015, Ferreira da Silva e Brito și alții, C-160/14, EU:C:2015:565, punctul 27, precum și jurisprudența citată).
- 26 Trebuie precizat de asemenea că simpla preluare de către o entitate economică a activității economice a unei alte entități nu permite să se concluzioneze că s-a menținut identitatea acesteia din urmă. În fapt, identitatea unei astfel de entități nu poate fi redusă la activitatea care îi este încredințată. Această identitate reiese dintr-o pluralitate de elemente care nu pot fi dissociate, precum personalul care o compune, organele sale de conducere, organizarea muncii, metodele sale de operare sau, dacă este cazul, mijloacele de operare aflate la dispoziția acesteia (Hotărârea din 20 ianuarie 2011, CLECE, C-463/09, EU:C:2011:24, punctul 41, și Hotărârea din 20 iulie 2017, Piscarreta Ricardo, C-416/16, EU:C:2017:574, punctul 43).
- 27 Rezultă din cele ce precedă că o calificare drept transfer presupune o serie de constatări de ordin factual, acest aspect trebuind să fie apreciat *in concreto* de instanța națională în lumina criteriilor stabilite de Curte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 august 2018, Colino Siguënza, C-472/16, EU:C:2018:646, punctul 45), precum și a obiectivelor urmărite de Directiva 2001/23, astfel cum sunt enunțate în special în considerentul (3) al acesteia.
- 28 În acest cadru, instanța de trimitere ridică mai precis problema aplicării, în prezenta cauză, a soluției rezultate din Hotărârea din 25 ianuarie 2001, Liikenne (C-172/99, EU:C:2001:59), în care era în discuție un contract privind furnizarea unui serviciu de transport cu autobuzul care acoperă șapte linii

regionale pentru o perioadă de trei ani. Noul operator a cumpărat îmbrăcămintea de lucru pentru unii dintre șoferii preluați în serviciul său și, în așteptarea livrării vehiculelor comandate, a închiriat numai două autobuze, timp de câteva luni, de la operatorul anterior.

- 29 Solicitată să se pronunțe cu privire la existența unui transfer al unei întreprinderi, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Directiva 77/187, Curtea a subliniat mai întâi, la punctul 39 din Hotărârea din 25 ianuarie 2001, *Liikenne* (C-172/99, EU:C:2001:59), că transportul cu autobuzul nu poate fi considerat o activitate care se întemeiază în esență pe forța de muncă, în măsura în care necesită echipamente și instalații importante. Curtea a adăugat că faptul că activele corporale utilizate pentru exploatarea liniilor de autobuz vizate nu au fost transferate de la vechiul la noul contractant constituie, așadar, o împrejurare care trebuie luată în considerare, în scopul calificării drept transfer al unei întreprinderi. În continuare, Curtea a statuat la punctul 42 din hotărârea respectivă că, întrucât elementele corporale contribuie în mod semnificativ la desfășurarea acestei activități, lipsa unui transfer de la fostul către noul titular al contractului de transport public cu autobuzul al unor astfel de elemente, care sunt indispensabile pentru buna funcționare a entității vizate, trebuie să conducă la a se considera că aceasta din urmă nu și-a păstrat identitatea. În sfârșit, Curtea a concluzionat la punctul 43 din hotărârea menționată anterior că, într-o situație precum cea în discuție în această cauză, Directiva 77/187 nu se aplica, în lipsa unui transfer de active corporale importante de la vechiul la noul contractant.
- 30 Trebuie să se arate însă că, din moment ce, la punctul 39 din Hotărârea din 25 ianuarie 2001, *Liikenne* (C-172/99, EU:C:2001:59), Curtea a avut grijă să sublinieze că lipsa transferului, de la fostul către noul titular al contractului, al activelor corporale utilizate pentru exploatarea liniilor de autobuz vizate constituie o împrejurare care trebuie luată în considerare, nu se poate deduce din acest punct că preluarea autobuzelor trebuie considerată *in abstracto* ca fiind singurul factor determinant al unui transfer al unei întreprinderi a cărei activitate constă în transportul public de călători cu autobuzul.
- 31 Prin urmare, pentru a stabili dacă lipsa transferului unor mijloace de exploatare cum sunt autobuzele împiedică calificarea drept transfer al unei întreprinderi, instanța de trimitere trebuie să țină seama de împrejurările proprii cauzei cu care este sesizată.
- 32 În această privință, din decizia de trimitere reiese că respectarea noilor norme tehnice și de mediu impuse de autoritatea contractantă în ceea ce privește mijloacele de exploatare nu permitea, atât din punct de vedere economic, cât și juridic, întreprinderii adjudecatăre să preia mijloacele de exploatare ale întreprinderii titulare anterior a contractului de servicii de transport public în discuție în litigiul principal. Astfel, nu ar fi fost rezonabil, din punct de vedere economic, ca un nou operator să preia un parc de autobuze existent compus din vehicule care, întrucât au atins durata de exploatare autorizată și nu respectau obligațiile impuse de autoritatea contractantă, nu puteau fi exploatare.
- 33 Cu alte cuvinte, decizia noului operator de a nu prelua mijloacele de exploatare ale întreprinderii menționate a fost dictată de constrângeri exterioare, în timp ce, astfel cum a arătat doamna avocată generală la punctul 54 din concluzii, nimic din expunerea situației de fapt în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 25 ianuarie 2001, *Liikenne* (C-172/99, EU:C:2001:59), nu indică faptul că aceasta era situația în cauza respectivă.
- 34 Reiese, de altfel, din indicațiile furnizate de instanța de trimitere, rezumate la punctul 16 din prezenta hotărâre, că, ținând seama de normele tehnice și de mediu impuse de autoritatea contractantă, întreprinderea titulară anterior a contractului de servicii de transport public în discuție în litigiul principal ar fi fost ea însăși obligată, dacă ar fi depus o ofertă pentru acest contract și acesta i s-ar fi atribuit, să efectueze, într-un viitor apropiat, înlocuirea mijloacelor sale de exploatare.
- 35 În acest context, lipsa transferului mijloacelor de exploatare, în măsura în care rezultă din constrângeri juridice, de mediu sau tehnice, nu se opune, așadar, în mod necesar, calificării preluării activității în cauză drept „transfer al unei întreprinderi”, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Directiva 2001/23.

- 36 În consecință, revine instanței de trimitere sarcina de a stabili dacă alte împrejurări de fapt dintre cele menționate la punctele 24-26 din prezenta hotărâre permit să se constate menținerea identității entității în cauză și, prin urmare, existența unui transfer al unei întreprinderi.
- 37 În această privință, este necesar să se arate, în primul rând, astfel cum a indicat doamna avocată generală la punctul 40 din concluzii, că din decizia de trimitere reiese că noul operator furnizează un serviciu de transport cu autobuzul, în esență analog celui care era furnizat de întreprinderea precedentă, care nu a fost întrerupt și care a fost probabil exploatat în mare parte pe aceleași linii și pentru aceiași pasageri.
- 38 În al doilea rând, instanța de trimitere subliniază că prezența unor șoferi de autobuz experimentați, într-o regiune rurală precum districtul Oberspreewald-Lausitz, este crucială pentru a asigura calitatea serviciului de transport public în cauză. Ea arată în special că aceștia trebuie să aibă o cunoaștere suficientă a itinerariilor, a orarelor din zona deservită și a condițiilor tarifare, precum și a celorlalte linii de autobuz regionale, a liniilor de transport feroviar și a legăturilor existente, nu numai pentru a putea asigura vânzarea titlurilor de transport, ci și pentru a furniza pasagerilor informațiile necesare în vederea realizării traseului preconizat.
- 39 În acest context, trebuie amintit că, în măsura în care o colectivitate de lucrători care desfășoară în mod durabil o activitate comună poate corespunde unei entități economice, o asemenea entitate poate să își mențină identitatea după ce a fost transferată, atunci când noul angajator nu se mulțumește să continue activitatea în cauză, ci preia de asemenea o parte esențială, în ceea ce privește numărul și competența, a efectivului de personal pe care predecesorul său le alocă în mod special pentru această sarcină. Astfel, în această ipoteză, noul angajator dobândește un ansamblu organizat de elemente care îi va permite desfășurarea activităților sau a anumitor activități ale întreprinderii cedente într-un mod stabil (a se vedea Hotărârea din 20 ianuarie 2011, CLECE, C-463/09, EU:C:2011:24, punctul 36 și jurisprudența citată).
- 40 În fapt, în litigiul principal, în măsura în care, așa cum s-a arătat la punctele 32 și 35 din prezenta hotărâre, lipsa preluării mijloacelor de exploatare necesare pentru continuarea activității economice nu împiedică în mod necesar menținerea identității entității în discuție în litigiul principal, preluarea majorității șoferilor trebuie considerată o împrejurare de fapt care trebuie luată în considerare pentru a califica operațiunea în discuție drept transfer al unei întreprinderi. În această privință, reiese din situația de fapt în discuție în litigiul principal că personalul preluat de noul operator este repartizat unor atribuții identice sau similare și deține calificările și competențele specifice indispensabile pentru continuarea, fără întrerupere, a activității economice în cauză.
- 41 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2001/23 trebuie interpretat în sensul că, în cadrul preluării de către o entitate economică a unei activități a cărei exercitare necesită mijloace de exploatare importante, potrivit unei proceduri de atribuire a unui contract de achiziții publice, nepreluarea de către aceasta a mijloacelor respective, proprietate a entității economice care a desfășurat anterior activitatea respectivă, din cauza unor constrângeri juridice, de mediu și tehnice impuse de autoritatea contractantă, nu poate în mod necesar să constituie un obstacol în calea calificării acestei activități drept transfer al unei întreprinderi, din moment ce alte împrejurări de fapt, precum preluarea majorității personalului și continuarea, fără întrerupere, a activității menționate, permit să se constate menținerea identității entității economice vizate, aspect a cărui apreciere revine instanței de trimitere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 42 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități trebuie interpretat în sensul că, în cadrul preluării de către o entitate economică a unei activități a cărei exercitare necesită mijloace de exploatare importante, potrivit unei proceduri de atribuire a unui contract de achiziții publice, nepreluarea de către aceasta a mijloacelor respective, proprietate a entității economice care a desfășurat anterior activitatea respectivă, din cauza unor constrângeri juridice, de mediu și tehnice impuse de autoritatea contractantă, nu poate în mod necesar să constituie un obstacol în calea calificării acestei activități drept transfer al unei întreprinderi, din moment ce alte împrejurări de fapt, precum preluarea majorității personalului și continuarea, fără întrerupere, a activității menționate, permit să se constate menținerea identității entității economice vizate, aspect a cărui apreciere revine instanței de trimitere.

Semnături